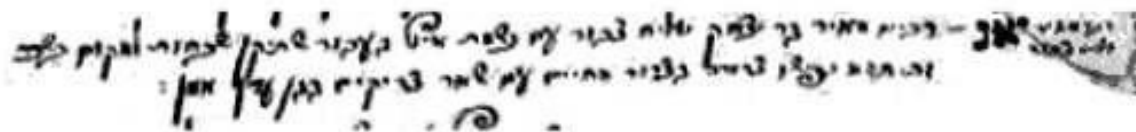

טקסט זה הובא גם במחזורי זמנינו [ראה מחזור בית תפילה] אך השמיטו שם את המילים אם קבלה היא נקבל וכו' שיש בהם זילזול באמינות המעשה.

עוד יש להעיר שעובדת ציון מקום קבורתו בכמה מקומות בארץ ובחו"ל, כדלהלן, מהווה סתירה לסיפור זה שהרי לפי הסיפור נשאר רבי מאיר אצל עשרת השבטים ונפטר שם. מסורת אחת אומרת שרבי מאיר בר' יצחק בעל האקדמות נקבר בארץ ישראל, וקברו נמצא ביישוב הערבי ג'יש - גוש חלב. ישנה גם השערה אחרת, כי רבי מאיר בעל הנס הקבור בטבריה הוא רבי מאיר בעל האקדמות. מסורת נוספת גורסת כי רבי מאיר בר' יצחק בעל האקדמות בא לעיר לובלין שבפולניה ושם מקום מנוחתו.

בפנקס הזכרת נשמות בקהלת ורמיזה שנעתק מהפנקס הישן עבור ביהכ"נ דרש"י (הספרייה הלאומית Ms. Heb 4⁶⁵⁶ 1-2) מוזכר רבי מאיר ש"צ, וכך נכתב שם: "יזכור אלוקים נשמת רבינו מאיר בר' יצחק שליח ציבור עם נשמת אברהם יצחק ויעקב בעבור שתיקן שבחות למקום, בשכר זה תהא נפשו צרורה בצרור החיים עם שאר הצדיקים בגן עדן אמץ", יש להניח כי אם בקהילת וורמייזא נהגו להזכיר את נשמתו, הרי שנקבר בוורמייזא. בנוסף הרי מתוך הדברים ברור שהוא לא חיבר רק את האקדמות אלא כמה 'שבחות' [- פיוטים] למקום. ועוד יש להעיר שאם יש ממש במעשה זו, היה מן הראוי לציין שהוא הציל את ישראל²⁴.

ראה עוד בספר "תולדותיה ומקורותיה של שירת אקדמות" לרב נתן סג"ל ברגר ז"ל, בודפסט, תש"ו. יצא לאור בתרגום מהונגרית בבני ברק, שנת תשל"ג. וקובץ אור ישראל (מאנסי) שנה ב' גליון ד (ח), במאמרו של הרב דוד יצחקי.

הקטע מתוך פנקס הזכרת נשמות בקהלת ורמיזא המזכיר את רבי מאיר ש"ץ

תוקף גודלו של רבי מאיר ש"ץ מחבר האקדמות ועוד מנהגים שתיקן

רבי מאיר שהוא כנראה היחיד בתקופת הראשונים שצורף לשמו התואר ש"צ, על שם תפקידו כשליח ציבור, חיבר פיוטים רבים. אחדים מהם מוזכרים בדברי הראשונים, [מערבית] למעריב של פסח המוזכר בתוס' (ר"ה יא ע"א ד"ה אלא), ועוד]. וכמו כן הוזכר בספרי גדולי אשכנז ספר מנהגים שחובר על ידו. (מהרי"ל, דיני הימים שבין פסח לשבועות ד"ה [ו] בתענית, ועוד). והיה ידוע כמקובל גדול כמובא בספר דן ידין לרבי שמשון מאסטרופלי המפרש את ספר הקבלה "קרניים".

רבי מאיר אף תיקן לשונות בנוסחאות התפילה שלו, שהוסכמו ע"י גדולי דורו, דוגמא לדבר מצינו בספרי בית מדרשו של רש"י (סדור רש"י סי' תעז, ומחזור ויטרי סי' קג) המחפשים מקור בפסוקי התורה לכינוי "חמדת ימים אותו קראת" שאומרים בתפילת ליל שבת. ובאחת התשובות שם נאמר שאכן לא מצינו מקור לכינוי זה, אלא שר' מאיר שליח ציבור ההגון היה מתקן הדבר כן. דהיינו שרבי מאיר אמר בתפילתו את הנוסח הנ"ל, ובכך מתבאר ש"אותו קראת" לא נאמר כלפי התואר "חמדת ימים" שאכן אין מקור בתורה שהקב"ה קרא לשבת בשם זה, אלא כלפי "זכר

24 ראה בנוסף ב'אגרות קודש' ב' תרע"ה, לאדמו"ר הרמ"מ מלויבאוויטש זצ"ל מכתב מאיר תש"ד, שכותב על כך שהפסיקו לומר יציב פתגם בחוץ לארץ, ובדרך אגב ערער על המעשה של רבי אמנון ממגנצא על ונתנה תוקף, ואולי שפירש באליה רבה שלפנינו העוסק בסיפור האקדמות בתחילת הסעיף, שבסופו לגבי ארכין מוכח למפרע שהביא את הסיפור כדי להפריכו, וכנראה מזה לקח ללמוד כן בדברי האור זרוע לגבי רבי אמנון ממגנצא, וצ"ב.